

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 11/08-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 19. marca 2008 predbežne prerokoval návrh skupiny 49 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania o súlade § 15 ods. 1 písm. f) a § 293w) až 293aq) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 61/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 14 ods. 4 a § 123g) ods. 2 zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 20 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a o súlade § 65 ods. 1 slov „15 rokov“ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 61/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a § 30 písm. b) slov „15 rokov“ zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh skupiny 49 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. Návrhu na pozastavenie účinnosti § 15 ods. 1 písm. f), § 65 ods. 1 slov „15 rokov“ a § 293w) až 293aq) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a návrhu na pozastavenie účinnosti § 14 ods. 4, § 30 písm. b) slov „15 rokov“ a § 123g) ods. 2 zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 17. decembra 2007 doručený návrh skupiny 49 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovatelia“), zastúpených I. R., na začatie konania o súlade § 15 ods. 1 písm. f) a § 293w) až 293aq) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a § 14 ods. 4 a § 123g) ods. 2 zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o doplnkovom dôchodkovom sporení“), s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a o súlade § 65

ods. 1 slov „15 rokov“ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a § 30 písm. b) slov „15 rokov“ zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (ďalej len „zákon č. 555/2007 Z. z.“) s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1 ústavy.

Navrhovatelia predovšetkým namietajú ako nesúladný s ústavou zánik povinného dôchodkového poistenia od 1. januára 2008 poistenca, ktorý bol do 31. decembra 2007 povinne dôchodkovo poistený na účely starobného poistenia z dôvodu poberania invalidného dôchodku, ako aj starobného dôchodkového sporenia, na ktorom bola fyzická osoba do 31. decembra 2007 povinne zúčastnená z dôvodu poberania invalidného dôchodku, a predĺženie účasti na dôchodkovom poistení z 10 na 15 rokov ako jednej z podmienok nároku na starobný dôchodok.

1. Vylúčenie poberateľov invalidného dôchodku z účasti na starobnom poistení a na starobnom dôchodkovom sporení napriek určitej sanácii a systém invalidných dôchodkov považujú navrhovatelia za rozporné s čl. 39 ods. 1 ústavy, pretože napadnuté ustanovenia, ktoré túto otázku riešia, neprípustným spôsobom zasahujú do práv nadobudnutých počas účinnosti skoršieho práva a menia podmienky realizácie základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, pričom zmena týchto podmienok priamo a jednoznačne znamená zníženie štandardu základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

Vylúčenie invalidných občanov zo starobného poistenia a zo starobného dôchodkového sporenia je primárnym predmetom námietok navrhovateľov, pretože práve na nadobudnuté práva tých invalidných občanov, ktorí boli účastní na starobnom dôchodkovom sporení, majú napadnuté zmeny najintenzívnejší dopad.

Pokus zákonodarcu o čiastočnú kompenzáciu dôsledkov zániku účasti invalidov na starobnom poistení, a tým aj starobnom sporení nie je podľa navrhovateľov v stave napraviť všetky negatívne dopady napadnutej úpravy na príslušné práva dotknutých osôb.

V oblasti zákonnej úpravy základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe (čl. 39 ods. 1 ústavy) navrhovatelia poukazujú na to, že vo vzťahu k invalidom od roku 1990 do konca roku 2007 je zákon č. 555/2007 Z. z. za ostatných 18 rokov prvým právnym predpisom, ktorý vyníma tieto osoby z osobnej pôsobnosti zákonnej úpravy starobného poistenia a ruší právnu úpravu, podľa ktorej poistné za tieto osoby platí štát. Na účely konania o súlade právnych predpisov má táto skutočnosť vplyv z hľadiska hodnotenia stability právnej úpravy a miery opodstatnenosti, resp. vecnej odôvodnenosti dôvery adresátov v túto stabilitu. Jediným dôvodom na povinnú účasť invalidných osôb v systémoch starobného poistenia bola práve a len invalidita, pričom zároveň práve invalidita - ako okolnosť zbavujúca tieto osoby možnosti prispievať zo svojho príjmu na starobný dôchodok, resp. poistenie - bola dôvodom, pre ktorý na toto poistenie prispieval štát. Povinná účasť v systéme starobného poistenia a platenie poistného mali potenciál ovplyvniť sumu starobného dôchodku po dovŕšení dôchodkového veku invalidnej osoby. Využitie možnosti účasti na starobnom dôchodkovom sporení tento potenciál ešte zvýraznilo - účasť v sporivom pilieri bola skutočnosťou s priamym dopadom na kvalitu realizácie základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy.

Napadnuté ustanovenia de facto zakladajú systémovú prekážku účasti tejto skupiny osôb, prinajmenšom reálne plnohodnotnej účasti na systéme starobného poistenia a následne na systéme starobného dôchodkového sporenia, pričom ide o najviac ohrozenú skupinu osôb.

Pokiaľ ide o nadobudnuté práva, navrhovatelia osobitne upozorňujú na vplyv napadnutých ustanovení na právne vzťahy vzniknuté vstupom do systému starobného dôchodkového sporenia a na nároky z nich vyplývajúce, osobitne ak ide o dobrovoľný vstup do tohto systému, t. j. vstup na základe individuálneho rozhodnutia dotknutých osôb. Kým vo vzťahu k nárokom zo starobného poistenia možno hovoriť o zásahu do legitímnych očakávaní invalidov vo vzťahu k sume starobného dôchodku, tak vo vzťahu k nárokom

z dôchodkového starobného sporenia ide nielen o zásah do legitímnej dôvery v stabilitu a predvídateľnosť právnej úpravy, ale aj o bezprostredný zásah do vlastníckeho práva k majetkovým hodnotám, ktoré za účinnosti skoršieho práva tieto osoby sporením nadobudli - tieto finančné prostriedky sú totiž ich vlastníctvom na rozdiel od prostriedkov odvádzaných do starobného poistenia. „Nové“ právo pritom žiadnym spôsobom nerieši ďalšie nakladanie s týmito prostriedkami, s výnimkou ustanovení o dedení v prípade smrti sporiteľa. Od účinnosti napadnutých ustanovení totižto účasť na starobnom dôchodkovom sporení ex lege zaniká, pričom však prostriedky na účte sporiteľa (jeho majetok) sú vyňaté z jej dispozície a z dôvodu súvisiacich temporálnych aspektov sa dotknutá invalidná osoba za svojho života k týmto prostriedkom reálne nemá ako dostať.

Podľa názoru navrhovateľov možno pod pojem „majetok“ subsumovať také prostriedky na účte sporiteľa v systéme starobného dôchodkového sporenia, ako je starobný dôchodok zohľadňujúci aj starobné dôchodkové sporenie, resp. nasporené prostriedky. „Zmarením“ legitímnej nádeje dochádza podľa navrhovateľov k neprípustnému zásahu do základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Touto legitímnosťou nádeje na získanie majetku je dlhoročná stabilná právna úprava o povinnej účasti invalidov na systéme starobného poistenia, ostatné tri roky aj starobného dôchodkového sporenia, pričom poistné platil za nich štát/Sociálna poisťovňa. Navrhovatelia sú toho názoru, že najmä v prípadoch, ak právny úkon, ktorý v súlade s platnou právnou úpravou viedol k vzniku legitímnych očakávaní, je eliminácia predpokladaných účinkov takéhoto právneho úkonu neskoršou právnou úpravou neprípustným zásahom do práva vlastníť majetok. Pritom rešpektujú, že právo vlastníť majetok nie je právom absolútnym a môže podliehať obmedzeniam, ktoré však musia spĺňať podmienky obsiahnuté v čl. 20 ods. 1 ústavy a rešpektovať princíp proporcionality podľa čl. 13 ods. 4 ústavy.

Navrhovatelia zastávajú názor, že práve spôsob realizácie tohto cieľa porušuje princíp proporcionality, keď rovnováhu medzi spravodlivým nastavením systému starobných dôchodkov ako quasi verejným záujmom a súkromným záujmom invalidného občana na ochrane jeho vlastníckeho práva vychyluje v prospech tohto verejného záujmu tak, že v konečnom dôsledku zakladá také obmedzenie súkromného záujmu, ktoré ho zbavuje reálneho významu. Deklarovaný cieľ pritom nepochybne možno dosiahnuť aj

prostriedkami a spôsobom, ktoré nebudú predstavovať obmedzenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov navrhovateľa zastávajú názor, že zásah (i) tak do legitímnych očakávaní zhmotnenia poistného v starobnom dôchodkovom sporení do sumy starobného dôchodku z neho, (ii) ako aj dodatočné podmienky dispozície s majetkom na účte v systéme starobného dôchodkového sporenia, ktoré sú následkom schválenia napadnutých ustanovení, zakladajú také obmedzenia základného práva podľa čl. 20 ústavy, ktoré nie sú spôsobilé uniesť test proporcionality, a preto nie sú v súlade s čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy.

V tejto súvislosti možno podľa navrhovateľov hovoriť aj o zásahu do legitímnych očakávaní invalidných občanov. Aplikácia uvedených východísk na predmetné zmeny (zrušenie účasti dotknutých osôb na starobnom poistení, a tým aj na starobnom dôchodkovom sporení a s tým súvisiace zmeny spôsobilé negatívne ovplyvniť sumu dôchodku) vedie k záveru, že tieto zmeny majú rovnako potenciál vnieť do už existujúcich právnych vzťahov právnu neistotu. Okrem zásadnej modifikácie existujúcich právnych vzťahov totiž menia aj predpoklady potenciálnej sumy dôchodku, resp. kvalitu hmotného zabezpečenia dotknutých osôb v starobe.

Napadnuté ustanovenia podľa navrhovateľov nerešpektujú ani princíp rovnosti podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čo možno konštatovať v dôsledku znevýhodneného prístupu invalidov, ako osôb nespôsobilých na prácu z dôvodu zdravotnej indispozície k účasti na starobnom poistení a sporení v porovnaní s inými osobami nespôsobilými na prácu z dôvodu zdravotnej indispozície - poberateľov úrazovej renty. Kým poberatelia úrazovej renty sú povinne zúčastnení na starobnom poistení aj starobnom dôchodkovom sporení a poistné za nich platí Sociálna poisťovňa, invalidi k takejto účasti prístup za rovnakých podmienok nemajú.

2. Predĺžením doby poistenia podľa navrhovateľov napadnutá právna úprava ústavne neprípustným spôsobom zasahuje do dôvery občanov v stabilitu a predvídateľnosť právnej úpravy a v ochranu práv, ktoré podľa doterajšej právnej úpravy nadobudli, a je v rozpore

s princípom právnej istoty a s princípom ochrany nadobudnutých práv ako integrálnymi prvkami právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy.

Práva, ktoré boli riadne nadobudnuté a do ktorých zákonodarca napadnutými ustanoveniami zasiahol, súvisia nielen s čl. 39 ods. 1 ústavy, ale majú tiež majetkovú povahu.

Zmena temporálne konotovaných povinností oprávnených osôb nie s účinkami pro futuro, ale s účinkami aj vo vzťahu k už uskutočneným právnym úkonom vedúcim k vzniku účasti týchto osôb na systéme dôchodkového zabezpečenia, či už má povahu starobného sporenia alebo poistenia, zasahuje podľa navrhovateľov do právnej istoty osôb zúčastnených na takomto poistení, resp. sporení, pretože ak zákonodarca ustanovil dve základné podmienky na vznik nároku na starobný dôchodok, zaviazal sa, že v prípade splnenia týchto podmienok oprávnenou osobou učiní jej nároku zadosť. V kontexte 2. piliera platí, že štát týmto svojím záväzkom založil legitímne očakávania osôb, ktoré sa na základe platnej právnej úpravy rozhodli upraviť svoju účasť na systéme starobného dôchodkového sporenia tak, že do tohto sporivého piliera vstúpili. V priebehu plnenia vopred určenej - a vo svojej podstate jednoznačne kľúčovej - podmienky však štát túto podmienku zmenil, a to spôsobom, ktorým postavenie dotknutých osôb priamo zhoršil. Zmaril totiž ich legitímnu nádej, že po uplynutí doby starobného poistenia a/alebo sporenia (a v prípade splnenia druhej podmienky spočívajúcej v dosiahnutí predpísaného veku) budú môcť poberať starobný dôchodok - nádej, ktorú zákonnou úpravou sám založil.

Predmet tohto konania nemá podľa navrhovateľov len abstraktnú rovinu, ale má bezprostredné implikácie pre postavenie konkrétnych, hoci len druhovými znakmi určených osôb. Fakt, že s prihliadnutím na časové aspekty relevantných zákonných úprav v čase podania tohto návrhu z povahy veci nemôžu existovať subjekty, ktoré by už mali nárok na výplatu dôchodkovej dávky podľa zákona o starobnom dôchodkovom sporení, neznamená, že napadnuté ustanovenia nie sú spôsobilé zasiahnuť do riadne nadobudnutých práv, resp. legitímnych očakávaní. Naopak, tento zásah je bezprostredný napriek tomu, že v praxi sa jeho účinky prejavia až po uplynutí určitého časového obdobia. Predísť vzniku týchto účinkov nezlučiteľných s ústavou je napokon hlavným cieľom návrhu navrhovateľov.

Zákonodarca zasiahol podľa navrhovateľov do legitímnych očakávaní občanov, ktoré sám založil na očakávaní, že tak právne vzťahy, ktorých účastníkmi sa stali, ako aj ich práva z týchto vzťahov vyplývajúce, nebudú zákonnou úpravou zbavené ochrany, resp. budú sa meniť len pro futuro a v prospech dotknutých občanov ako nositeľov príslušných práv.

Napadnuté ustanovenia však negujú možnosť sporiteľov ako oprávnených osôb posúdiť predpoklady na vznik nároku na starobný dôchodok, keďže zásadne menia jednu z podmienok vzniku tohto nároku - podmienku, ktorá samou svojou podstatou bola pre dotknuté osoby jedným z rozhodujúcich faktorov v úvahe, či sa budú alebo nebudú uchádzať o účasť v sporivom pilieri. Dodatočná zmena tejto podmienky tak priamo smeruje proti imperatívu právnej istoty.

Narušenie rovnosti v prístupe k ochrane základných práv podľa navrhovateľov spočíva v tom, že zákonodarca „zbavil“ akejkolvek ochrany nároky vyplývajúce z účasti na starobnom dôchodkovom sporení (2. pilier) popri starobnom poistení, a tým, ktorí boli účastníkmi výlučne starobného poistenia (1. pilier) a neboli zároveň účastníkmi na starobnom dôchodkovom sporení (2. pilier), priznal podľa názoru navrhovateľov plnohodnotnú ochranu. Zákonodarca totiž pre takéto rozlišovanie nepreukázal žiadny legitímny cieľ, žiaden záujem, ktorého intenzita by mohla zodpovedať intenzite zásahu do princípu právnej istoty, rovnosti pred zákonom a ďalších súvisiacich imperatívov právneho štátu.

Napadnuté ustanovenia tak do legitímnych očakávaní dotknutých osôb zasahujú spôsobom, ktorý ich rozhodnutie, učené za platnosti skoršieho práva, zbavuje tých účinkov, ktoré sa týmto rozhodnutím v danom čase spájali. Uvedené naráža na ústavné limity o to viac, že očakávaniam súvisiacim s účasťou v 1. pilieri sa ochrana pred spätným pôsobením poskytuje. Niektoré nároky teda nie sú zbavené ochrany a iné áno, pričom jediným kritériom je práve forma účasti na systéme hmotného zabezpečenia v starobe, t. j. premenná bez relevantnej súvislosti s povahou predmetných nárokov. Takéto rozlišovanie znamená nerovnosť bez rozumného a legitímneho dôvodu.

Navrhovatelia požadujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ustanovenie čl. I bod 8, bod 157 a čl. IV. bod 6 § 14 ods. 4 a bod 88 § 123g ods. 2 zákona č. 555/2007 Z. z. nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1, čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 20 ods. 1, a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ustanovenia čl. I bod 39 a čl. IV bod 20 zákona č. 555/2007 Z. z. nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1 a s čl. 20 ods. 1, a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“.

II.

1. Ústavný súd návrh na začatie konania prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľov konštatoval, že navrhovatelia sú podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde aktívne legitimovaní na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, pričom ich návrh obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Na základe tohto zistenia ústavný súd dospel k záveru, že nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ho prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

2. Navrhovatelia požadovali pozastaviť aj účinnosť čl. I bodu 8, 39 a bodu 157 a čl. IV bodu 6 - § 14 ods. 4, 20 a bodu 88 - § 123g ods. 2 zákona č. 555/2007 Z. z.

Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy a v nadväznosti na to podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na ďalšie konanie, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Vzhľadom na to, že návrh navrhovateľov bol doručený ústavnému súdu 17. decembra 2007 a obsahoval návrh na pozastavenie účinnosti ustanovení, ktorých účinnosť a s nimi spojené právne účinky nastali 1. januára 2008, konkrétne ide o čl. I bod 157 - § 293w a čl. IV. bod 88 - § 123g zákona č. 555/2007 Z. z., rozhodovanie o pozastavení účinnosti bolo preto v týchto prípadoch už bez právneho významu.

Ústavný súd dospel k záveru, že ďalšie návrhy na pozastavenie účinnosti ďalších napadnutých ustanovení zákona č. 555/2007 Z. z. neobsahujú konkretizáciu spôsobu ohrozenia označených základných práv v takej intenzite, na základe ktorej by bolo potrebné rozhodnúť o pozastavení ich účinnosti.

Na základe tohto záveru ústavný súd nevyhovel návrhu navrhovateľov na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona č. 555/2007 Z. z., tak ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia v bode 2.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2008